

Sygn. akt I PK 215/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa E. B.
przeciwko Zespołowi Placówek Oświatowych w Z.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 13 marca 2014 r. oddalił apelację skarżącego pracodawcy od wyroku Sądu Rejonowego w J. z 3 grudnia 2013 r., którym przywrócono powódkę E. B. do pracy na poprzednich warunkach.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. Uchybienia formalne zarówno Sądu pierwszej instancji jak i Sądu drugiej instancji są istotne i miały decydujący wpływ na treść wyroków. Sąd pierwszej instancji nie w pełni ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał błędnych ustaleń a Sąd drugiej instancji nie rozpatrzył zarzutów apelacyjnych, nie przeprowadził własnych ustaleń ani nie przyjął za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji. Ograniczył się jedynie do przytoczenia uzasadnienia Sądu pierwszej

instancji i w następstwie tych rażących uchybień procesowych oddalił apelację z powołaniem się na orzeczenia Sądu Najwyższego wydane w innym stanie faktycznym. Zaistniałe braki uniemożliwiają przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Poprzestano na zarzucie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., co nie jest wystarczające z następujących przyczyn.

Metodycznie wskazanie w szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 tylko na naruszenie przepisów prawa procesowego, a w tym przypadku naruszenia tylko jedno przepisu (art. 328 § 2 k.p.c.), nie zawsze jest skuteczne. Od razu budzi wątpliwości, czy stanowi to wystarczające uzasadnienie dla twierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarga kasacyjna przysługuje wszak od prawomocnego wyroku i dlatego podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinna wskazać i wykazać takie naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do wniosku, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Jeżeli jednak wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poprzestaje na przepisie procesowym, to nie można nie zauważać, że znaczenie miałaby argumentacja silniejsza niż w przypadku tylko procesowej podstawy kasacyjnej. Zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzut naruszenia prawa procesowego (jako podstawa kasacyjna) ma znaczenie, jeżeli uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. O wyniku sprawy zakończonej wyrokiem decyduje wszak prawo materialne, gdyż to ono określa normy, które zdecydowały o rozstrzygnięciu sporu, a wcześniej, jakie ustalenia były konieczne do stosowania prawa. Innymi słowy skoro w przypadku procesowej podstawy kasacyjnej bada się wpływ naruszenia prawa procesowego na wynik sprawy – czyli na zastosowanie prawa materialnego, to tym bardziej w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca powinna zarzucić również naruszenie prawa materialnego, choćby tego, na

podstawie którego wypowiedziano zatrudnienie. Na etapie przedsądu nie bada się podstaw kasacyjnych, dlatego że nie zastępują przesłanki przedsądu, jako odrębnego (samodzielnego) elementu skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c. i art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Twierdzenie we wniosku, iż naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., niejako *a priori* jest samo w sobie wystarczającą podstawą przedsądu, gdyż zachodzi sytuacja wyjątkowa, albowiem motywy wyroku nie pozwalają na przeprowadzenie kontroli kasacyjnej wyroku, nie sprawdza się w tym przypadku. Pomijając, że uzasadnienie sporządza się już po wydaniu wyroku, i choćby z tej przyczyny temporalnie nie ma wpływ na wynik sprawy, to uzasadnienie zaskarżonego nie ma wad, które nie pozwalałyby ustalić podstawy faktycznej i ocenić podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Potwierdzają to choćby zarzuty podstaw kasacyjnych skargi (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Zasadniczy stan faktyczny nie był skomplikowany i następstwo zdarzeń zostało ustalone. W szczególności dotyczące kolejnego wypowiedzenia po uprzednim przywróceniu do pracy. Sąd pierwszej instancji zauważył, że obowiązkiem pracodawcy było wykonanie wyroku, zwłaszcza, że wystąpiły godziny nadwymiarowe. Dalej kwalifikacja koncentrowała się właśnie na przepisach prawa materialnego, których naruszenie zarzucono w podstawie kasacyjnej. Wyraźnie jednak Sąd Okręgowy stwierdził, że wybór powódki do zwolnienia nie był uzasadniony, tylko dlatego, że nie wyraziła zgody na ograniczenie zatrudnienia, ze względu na zmiany organizacyjne, bez wskazania, że pozwana zastosowała prawidłowe kryteria doboru do zwolnienia. Jednoznacznie też Sąd stwierdził, wskazując na art. 20 ust. 1 pkt 2 KN, że wybór nauczyciela do zwolnienia nie może być dowolny oraz nie powinien naruszać zasady równego traktowania lub zakazu dyskryminacji (art. 11² i 18^{3a} k.p. w związku z art. 91c KN). Skarżąca sama zauważyła, że Sąd przywołał ponadto orzecznictwo. Jednak przepis art. 328 § 2 k.p.c. nie służy do podważania podstawy materialnej rozstrzygnięcia.

Innymi słowy przepis art. 328 § 2 k.p.c. dotyczy tylko uzasadnienia i nie zastępuje podstaw kasacyjnych, czyli nie jest to przepis, na podstawie którego można podważyć podstawę faktyczną i prawną wyroku. Zarzucane „uchybieństwa formalne” muszą przekładać się na zarzuty naruszenia konkretnych przepisów

procesowych, przykładowo art. 378 § 1 k.p.c. może być podstawą zarzutu o nierozpoznaniu zarzutów apelacji, co też samo w sobie nie musi wystarczająco składać się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli nie wpływa na wynik sprawy.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.